

Adalet Ana Öldü

– Özcan İşler · 20 Kasım 2012

Adalet Ana Öldü Dört bir bucak buz tuttu, her yanda dondu yollar
Çaresizlik sıcak, sıcak düş kurdu
Gece bitmek bilmedi dondurucu soğuktu;
Bükülmüş belimizi büktükçe büktü,
Kırık kalbimizi burdukça burdu,
Bağrımızı üşüttükçe üşüttü,
Mahpuslarda kim anladı, kim gördü?
Adalet ana öldü kim aradı, kim sordu?

Kulağımda biteviye hep çınlayıp duran ses
Gidenlerin ardından arta kalan son nefes.
Beni üşüten; ne rüzgâr, ne fırtına, ne bora,
Bağrımda uğuldayan, şu içimi donduran
Yüreğime baykuşları konduran
Dışta esenler değil bağrımdeki kasırğa.
Azaplar, ıstıraplar birer ilham sancısı
Çığlık çığlık duyduğum, sancısızlık acısı
Habbeyi kubbe yapan, buyurdu
Tuna'nın hıçkırığı, Nil'in feryadı durdu
Adalet ana öldü kim aradı, kim sordu?

Yele verip kaybedilen hınçlardı:
Kayıp, kayıp kayıplara karışan,
Düşünceler, inançlardı, aşklardı.
Kaderin örsüne vururken başımızı,
Sakladık içimize akan gözyaşımızı.
Rüzgâr kıran fırtınayla yarışan:
Kapılara, kilitleri kin vurdu,
Viraneye, çevirdiler bu yurdu
Adalet ana öldü kim aradı, kim sordu?

Güneş bilmez ufukta eserken soğuk rüzgâr
Gecenin bitmesini, soğuşun dinmesini
Şafağın sökmelerini, bekleyip durduk ama
Yıldızlar göz kırpmadı bir kere ay doğmadı

Soğuk uzun gecede gecenin soğuğuyla
Yandıkça yandık, kavruldukça kavrulduk
Duruşmadan duruşmaya savrulduk
En az ön yargı kadar anlaşılmamak yordu
Adalet ana öldü kim aradı, kim sordu?

Gecelerde, gündüzler, kışlarda bahar saklı
Gecelerime gündüz, karanlığıma ışık
Kırlarımın baharı geldi gelecek derken
Ruhlar genç bedenleri nasıl terk etti erken
Meltemlerde esecek, güllerle gelecektik
Sevdamıza düşmanlar, dar-ağaçları kurdu
Adalet ana öldü kim aradı, kim sordu?

01.12.2011 - İstanbul
Özcan İşler